

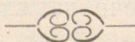
— Бать Василе, произнесе той, кажи ми ты сега, имашь ли силж да додешь съ меня, зашто нѣма врѣмя за бавяню.

— Колко-то могж, Петре, щж падамъ щж ставамъ; съ тебѣ, безъ тебе, нѣ азъ трѣба тамъ да вървж.

— Добрѣ, нѣ ще ты пусиштъ ли, и какъ можемъ избѣгна?

— Можемъ; то е лесно; азъ ще ти кажж какъ, само ты мълчи.

Слѣдъ два дни двама-та юнацы исчезнажж отъ мятежнж-тж таж околность.

Х.

Ш ю м е н ь.

Недѣлень день. Народъ ся стичя купомъ въ църквж-тж Възнесеніе; дървено-то клепало раздава глухо-то си тѣнтене по близкы-тѣ долины, въ кои-то ся растила на самъ на татѣкъ градъ Шюмень. Църква-та е вече пълна съ набожны-тѣ жители на града. Народъ, дѣто вече нѣмаме мѣсто въ църквж-тж, стой, повече-то, спрянъ отвѣнь подъ широкы-тѣ стрѣхы на свѣтило-то си, отдѣто, по гласа на пѣвцы-тѣ, що ся едвамъ чювахж, отправа молбж-тж си къмъ Вышняго. Подъ дългж-тж таж стрѣхж, близо до единъ мряморенъ памѣтникъ, стоятъ благо-